

Recensie: Interview Town Of Saints

foto © Ruben van Vliet

Recensie:

De Nederlands-Finse indiefolkband Town of Saints brengt op één april 2016 hun nieuwste plaat "No Place Like This" uit. De band bestaat uit het koppel Harmen Ridderbos & Heta Salkolahti vervoegd door drie bandleden. Het wordt de opvolger van hun debuut uit 2013 dat goed was voor meer dan 130 live-shows in 11 Europese landen. Live probeert de band hun indiefolk explosiever en energiever naar buiten te brengen om zo een unieke concertervaring te hebben.

Het album komt uit op één april, toch geen aprilgrap zeker?

Nee dat is geen één aprilgrap. Ik ben jarig die dag. Onze manager houdt er ook van om platen uit te geven op bijzondere data. Onze vorige plaat was op vier oktober op diervrijdag. Het plan was om in die regio de plaat uit te brengen en één april is mijn verjaardag dus het is best wel leuk dat hij dan uitkomt.

Hoe is het productieproces van de nieuwe plaat verlopen?

We hebben verschillende nieuwe wegen ingeslagen. Eerst waren we een folky/folkrock band. Nu zijn we langs de ene kant wat harder geworden en langs de andere kant meer richting Paul Simon's Graceland gegaan. In de eerste helft van het jaar hebben we allemaal demo's en pre-producties gemaakt. Toen maakten we gebruik van de hele zomer om de plaat op te nemen. Dit was een heel interessant en intensief proces. Het is ook zo dat drie vijfde van de groep nieuwe bandleden zijn.

Was het dan even wennen om met nieuwe bandleden aan de slag te gaan?

We hebben ze het afgelopen jaar gevonden en het zijn zulke goeie muzikanten. Het is heel fijn om met ze samen te werken. Ze nemen alles in zich op. Ik heb zelf de liedjes geschreven en stuurde dat dan op naar hen. Wanneer we dan in de oefenruimte samen kwamen dan stond het er meteen. We hadden meteen veel ruimte om te groeien en dat is nu langzaam ook aan het gebeuren.

Er zijn veel bands die worstelen met hun tweede plaat. Was dat bij jullie ook zo?

Het was wel wat raar. Met die eerste plaat hebben we aan één stuk door getourd. Toen was het december en de tour liep op zijn eind en had ik nog maar drie songs. Ik heb me dan anderhalve maand opgesloten in heel koude oefenruimte. Met een koptelefoon en een gitaar heb ik achttien demo's geschreven. Daarna maakten we daar een keuze uit. Het viel dus wel mee. Ik had gedacht dat het moeilijker ging zijn. Het is heel snel geschreven waardoor het meteen ook een heel aparte plaat is geworden. Er zijn echt veel verschillende invloeden in de plaat gekropen.

Zal er dan een groot verschil zijn met de debuutplaat?

De hardere kant komt in de buurt van het Arcade Fire-gehalte die we al een beetje hadden. De eerste helft van de plaat is dan meer een tropisch en dansbaarder geluid. Dat is een volledig nieuwe kant die we ook gaan voortzetten in de toekomst. Met de vorige plaat hadden we de nummers ook al veel live gespeeld voor we ze opnamen. Dit keer heb ik ze in de studio geschreven en daar tot leven laten komen. Daarna zijn we pas begonnen met live te spelen.

Waar gaat uw voorkeur bij het opnemen naartoe?

Ik vind het heel leuk om iets in de studio te maken. Maar toen kwam ik er wel achter dat het moeilijker is om bepaalde nummers live te spelen. Toen we voor het eerst de nieuwe nummers live uitprobeerden, hadden we een gevoel dat we nog nooit hadden gehad. Normaal speelden we onze nummers eerst zo'n honderd keer live voordat we ze opnamen.

Zijn de verwachtingen hoog gespannen voor het nieuwe album?

Ik weet het niet zo goed. Onze vorige plaat was wel een succes maar we hadden geen dikke hit. Het is heel goed opgenomen dus ik hoop dat het nog steeds één trede per keer verder gaat. We begonnen op de grond. Nu staan we op trede twee en ik hoop dat we naar trede drie of vier kunnen gaan. Ik hoef niet als een raket gelanceerd te worden. Ik vind het veel leuker om in een kleine club voor vijfhonderd man te spelen dan in een Heineken Music Hall. Ik zou liever tien keer voor duizend man spelen dan één keer voor tienduizend mensen. Dat geeft me veel meer voldoening. Ik maak geen muziek om voor een gigantische massa te brengen.

De populariteit van de band beperkt zich voorlopig tot Nederland en Duitsland. Wat zijn de plannen hiermee?

In Italië zijn we nu ook langzaam bezig met een carrière op te bouwen. Daar gaan we heen in april. We hebben ook twee Finse bandleden dus we proberen nu om wat voet aan wal te krijgen in Scandinavië. Daarnaast zouden we ook graag meer in België spelen. Tot nu toe is dit enkel beperkt geweest tot enkele heel bescheiden shows. Het verschil tussen België en Nederland is niet groot maar het is toch moeilijk om als Nederlandse band succes te hebben in België. Als het eenmaal klikt dan klikt het heel goed. Maar het is die omschakeling die moet gebeuren en dat is bij Belgische bands in Nederland net hetzelfde. In Duitsland komen we heel vaak fantastische Belgische bands tegen die in Nederland weinig tot geen succes kennen, bijvoorbeeld Intergalactic Lovers. Dat is vaak omdat die relatie zo moeilijk is tussen de twee landen. Ik hoop dat we met ons komende album de klik weten te vinden. Het Belgisch publiek die we soms bij onze shows hebben, is heel vriendelijk en daar hebben we meteen een goeie band mee.

Is de liefde met uw vriendin nog steeds even groot als in het begin dat jullie elkaar ontmoetten?

Soms is het moeilijk maar de liefde overheerst en blijft echt heel groot. Dat trekt ons er ook sterk doorheen bij de muziek. We ontmoetten elkaar en vonden het meteen heel fijn om met elkaar te spelen. Eerst speelden we nog samen met een vriend van mij maar die is op een gegeven moment weggegaan. We behielden de naam Town Of Saints en vonden het ook ontzettend leuk om door Europa te reizen. Dus we blijven dit nog steeds samendoen. Het is soms gek maar het blijft heel mooi.

Had u toen ooit kunnen denken dat Town Of Saints zo'n bekende groep ging worden?

Nee, we hadden totaal niet verwacht dat we in Nederland zo groot gingen worden. Nederland richt zich vooral op bands uit Amsterdam of Utrecht en als Groningse band is het altijd wel wat moeilijker. Wij waren ook maar twee mensen die leuke liedjes speelden. Ik vond het wel een enorme verrassing dat het gebeurde.

In Finland, het land van uw vriendin, is het succes niet zo groot. Hoe komt dat?

In Nederland hadden we meteen een label. Daar ging de plaat dan ook als een lopend vuurtje. In Duitsland ging dat iets minder maar daar konden we veel shows spelen. In Finland hadden we geen label. Maar dit keer hebben we dat wel en dus zal de plaat nu ook in Finland uitkomen. Mijn vriendin vond dat niet zo jammer omdat ze dan als enige Finse de interviews moest doen in het Fins en dat doet ze niet graag. Nu hebben we een tweede Fin dus dat probleem is eigenlijk opgelost.

Wat zijn de raakvlakken tussen de Finse en Nederlandse cultuur?

Het zijn heel andere culturen eigenlijk. Ik denk dat Finnen en Belgen het veel makkelijker zouden vinden met elkaar. Ze zijn beiden even introvert. Nederlanders schreeuwen veel en hebben altijd een mening klaar. Finnen denken eerst voor ze iets doen. Bij Nederlanders is dat omgekeerd. De Finnen, vooral Heta, brengen een soort melancholie met zich mee. Dus dat is ook meteen duidelijk in onze groep. Ze brengt wat rust en stabiliteit. Jukka, de bassist is geen typische Fin. Die praat veel te veel voor een Fin. Ze is wel heel energiek en observerend. Maar we blijven in de

groep vooral rustige Noordelingen en dus geen overenthousiaste Amsterdammers.

Hoe ziet u de toekomst met de groep?

Het liefst zou ik stabiliteit willen. We kunnen net rondkomen van de muziek en dat wil ik ook zo houden. Gewoon spelen en verder nergens meer zorgen over maken. Ik ben niet geïnteresseerd in hits. Als het gebeurt, is dat prima voor de bankrekening maar het liefst van al speel ik iedere dag en maak ik mensen blij met onze muziek. Als we dit kunnen bereiken met dit album dan zou ik daar heel blij mee zijn.

< Niels Bruwier >